

19ек. 1984 - Силевото
11 дек. 1984 - Силевото

10.

борис
априлов

•
С И Н Ъ О Т О
Ф Л А М И Н Г О

•
пиеса
за
куклен
театър

•
1984

Л И Ц А :

ЛИСКО - лисице

ДИМБИ - човече

ДОМБИ - човече

МОКСИ - магаренце

ЧИМИ - жабок

ПЛАШИЛОТО

КЪЛВАЧЪТ

ТРИ ПАТИЦИ - без текст

ДВЕ ЧАШЛИ - без текст

ДВА ЛЕВЕДА - без текст

СИНЬОТО ФЛАМИНГО - без текст

ЩЪРКЕЛЪТ

борис
априлов

*

С И Н Ъ О Т О
Ф Л А М И Н Г О

*

пиеса
за
куклен
театър

*

1984

Л И Ц А:

ЛИСКО	– лисиче
ДИМБИ	– човече
ДОМБИ	– човече
МОКСИ	– магаренце
ЧИМИ	– жабок
ПЛАШИЛОТО	
КЪЛВАЧЪТ	
ТРИ ПАТИЦИ	– без текст
ДВЕ ЧАПЛИ	– без текст
ДВА ЛЕБЕДА	– без текст
СИНЬОТО ФЛАМИНГО	– без текст
ЩЪРКЕЛЪТ	

С Ц Е Н А П Ъ Р В А

Любимата полянка на приятелите.

Мокси пасе.

Надига глава.

М о к с и. Аха, пристигат. Цели три дни си бях спокоен, пасях си и не мислех за нищо. Нервната ми система се успокои. Дори започнах да скучая, а няма нищо по-хубаво от скуката. Щом скучаеш, значи си спокоен, нищо не те вълнува и си пасеш... А сега тези се приближават и кой знае какво неприятно нещо са измислили, особено като мълчат.

Влизат Димби и Домби. Спират, мълчат.

Абсолютно мълчание. Непоносимо.

М о к с и /след като не е издържал/. Димби, колко е часът?

Д и м б и /поглежда часовника на ръката си/. Трийсет и седем.

Пауза.

М о к с и. Това много ли е или малко?

Д и м б и. Напротив.

Пауза.

Д о м б и. Ако продължаваме да разговаряме обаче, без да правим нищо, часът ще стане много повече.

Пауза. Мокси отваря широко уста и се прозява.

Д и м б и. Нещо се е случило, Мокси.

М о к с и. Махнете се.

Д о м б и. Вече трети ден откакто не се обажда.

М о к с и. Това е добре. Когато не се обажда, аз съм добре и се успокоявам, наяждам се и се замислям за хубави неща, вглъбявам се и изведнъж ми хрумват особени мисли, например, че съм магаре, че си паса и съм щастливо. Появи ли се

обаче ОНЯ, всичко се завърта обратно – аз ставам нищо, вие ставате нищо, стърчи само той, сякаш той е всичко, а ние заедно едно нищо. Прав ли съм, Домби?

Д о м б и. Прав си, Мокси.

М о к с и. Няма да го търсиш.

Д и м б и и Д о м б и. Добре.

М о к с и /навива се още/. Смята се за велик, мисли че слънцето се върти около него, а то не се върти около него. Прав ли съм.

Д в а м а т а. Прав си.

Д о м б и. Много ме нервира.

Д и м б и. Но от него няма и следа.

М о к с и. Той ни смята за нищо.

Д и м б и. Така е, но от три дни никой не го е виждал.

М о к с и. Нищо чудно ако изведнъж заяви, че е великан. Прав ли съм?

Д о м б и. Прав си, но го няма.

М о к с и /раздразнено/. Какво като го няма?

Д и м б и. На мен и Домби ни е мъчно.

М о к с и. Мъчно ви е, да, мъчно ви е, защото го няма да дойде и да ви каже, че сте едно нищо, а той – всичко. Затова ви е мъчно. Дойде ли и непременно ще ни натика в нещо ужасно, да треперим и да умираме от страх. /Извиква./ Омръзнаха ми!

Д о м б и. Какво?

М о к с и. Приключенията!... Приключения аз вече няма да допусна и няма да го търся, макар че не сме го зървали от три дни и няма да отида никъде, нито да го търся, нито нищо!

Докато завършва последното изречение, бавно и сякаш мъчително, се появява Лиско. Присъствието му излъчва тишина и тъга.

Димби, Домби и Мокси го гледат дълго време учудено.

М о к с и /с уплаха/. Лиско, ти си блед! Приятели, нали е много блед? За първи път го виждам толкова блед. Майчице, колко си блед!

Д о м б и. И си отслабнал.

Д и м б и. Какво ще те правим такъв блед и кльощав?

Л и с к о. Приятели, в момента се сбогуваме. /Другите трепват и правят крачка напред./ Пожелавам ви всички хубави неща наведнъж.

Т р и м а т а. Какво?

Л и с к о. Да ви се случват все весели работи.

Д и м б и. А на теб?

Л и с к о. Мен ме оставете, задраскайте ме, не ме споменавайте и в разговорите си... Довиждане, Димби!... Довиждане, Домби!... Довиждане, Мокси!... Отново тръгвам по света, но този път крачката ми е несигурна... Нещо ме повика да тръгна. Както си стоях и нещо ми се обади, каза ми: тръгни към мен. Заповяда ми.

Д и м б и. Какво е то, Лиско?

Л и с к о. Нещо синьо. И много красиво. Довиждане, тръгвам.

Д и н д и. Лиско.

Л и с к о. Какво, Димби.

Д и м б и. Някаква магия ли?

Л и с к о. Довиждане, приятели.

Излиза.

Тримата стоят безмълвни, не знаят какво да правят.

В тази пауза чуваме как наблизно и далеч се обаждат птичи гласове.

Д и м б и. Лиско никога не е бил толкова блед.

Тишина.

Д о м б и. И мрачен.

Тишина.

Д и м б и. И не говореше за приключения.

Димби въздъхва шумно, Домби въздъхва шумно, Мокси поема въздух...

М о к с и. Аз пък няма да въздъхна!

Но въздъхва и той.

Д и м б и /шепти/. Внимание! Приближава се проклетникът.

Д о м б и. Сигурно носи някаква проклетия.

Д и м б и. Само да не ни навлече в нещо неприятно.

М о к с и. Ще внимаваме, нали?

Д и м б и. Първо да го изслушаме.

М о к с и /извиква/. Не! /Пауза./ Сега съм тъжен и не ми се влиза в приключения!... Когато съм тъжен ми се пасе!

Влиза Чими.

Ч и м и. Този защо вика?

М о к с и /изревава/. Махни се!

Д и м б и. Мокси, остави жабока да се изкаже. Понякога и проклетниците трябва да се изслушват. Чими, кажи.

Ч и м и. Не съм Чими! Аз съм Чимиджимичамиджоми! Печелил съм конкурс за най-дългото име. Моето име излезе по-дълго от името на щъркела.

Д о м б и. Говори бе, проклетнико!

Ч и м и. Дойдох да ви кажа, че преди малко се изплаших много. Лежах си зад един дънер. Изведнъж до дънера премина най-големия проклетник на света.

Д и м б и. Лиско!

Ч и м и /извиква/. Да. Той е по-голям проклетник и от мен!

Д о м б и. И какво като мина?

Ч и м и. Много ме стресна.

Д и м б и. Как те стресна?

Ч и м и. Беше тъжен, беше бледен и имаше вид на нещо, което отива много далеч. Много да-далеч. А сся-сякаш завинаги. Разбирате ли? Понякога някои неща изведнъж придобиват вид, че си отиват и няма да се върнат.

Димби, Домби и Мокси се споглеждат. После Димби се извъръща отново към Чими.

Ч и м и. Уплаших се. Искам да знам за какво си отива. Вие без този проклетник сте заникъде, все едно че ви няма. А той имаше вид на нещо, което изчезва. Беше тъжен, чак опашката му беше тъжна и имаше вид на нещо, което няма да се върне никога.

Д и м б и. Мокси, защо плачеш?

М о к с и. За Лиско!

Д о м б и. Ха сега да се разрежем!

Д и м б и. А теб, Чими, какво те засяга, че Лиско изчезва завинаги?

Ч и м и. А! /Възмутено./ Виж го ти! На мен този ваш Лиско ми е необходим. Аз все още не съм доказал на този ваш Лиско, че съм по-голям проклетник от него. Досега ме е побеждавал няколко пъти, но ето че настъпи момента да го победя завинаги, а той бяга.

Д и м б и. Къде го видя?

Ч и м и. На другата полянка.

Мълчание.

М о к с и. Тръгвам след него!

Д о м б и. И аз!

Д и м б и. Така ви искам, приятели!

Ч и м и. Да, ама и аз.

Всички го поглеждат учудено.

М о к с и /ядосано/. Ти пък защо?

Ч и м и. Да му причиня проклетия! Изпадне ли в беда, ще му причиня още по-голяма беда.

Чими се смее неприятно.

Д о м б и. Махни се!

М о к с и. Ще те ритна!

Ч и м и. Ще вървя на двайсет метра зад вас!

Неприятният му смях.

С Ц Е Н А В Т О Р А

Предполага се, че мястото представлява зеленчукова градина, сред нея стърчи плашило.

Плашилото се състои от широкопола черна шапка, вехт черен костюм и вехти обуца. Стърчи, извисява се над всичко, хем величествено, хем жалко.

Какво ли няма в присъствието на плашилото: отчаяние, разбити надежди, поражение... И все пак, то е там, стърчи.

Влиза Лиско, спира изведнъж.

Л и с к о. А!...

П л а ш и л о т о. Плашило съм. Плаша гаргите. Приближи се, де! Господарят на зеленчуковата градина го няма.

Л и с к о. Приличате ми на човек.

П л а ш и л о т о /с радостни нотки в гласа и с надежда/. Нали? Малко ми трябва, за да стана човек. Имам шапка, костюм и обуца, и все пак, чувствам, че ми липсва нещо. /Изглежда че Плашилото е склонно да бърбори./ Така ли е?

Л и с к о. Липсва ви само това, което би трябвало да запълни дрехата и особено шапката, но отдалеч... при-ли-ча-те...

П л а ш и л о т о. Вие кой сте?

Л и с к о. А, аз съм едно нищо и никакво лисиче.

П л а ш и л о т о. Накъде сте се отправили?

Л и с к о. Вървя, скитам.

П л а ш и л о т о /въздъхва/. А аз стоя. Откакто се помня стърча на тази греда, под слънцето и дъжда... А вие имате ли някаква цел?

Л и с и ч е т о. Не мога да ви се разкрия, не ви познавам и се страхувам.
П л а ш и л о т о. Аз плаша само гаргите.
Л и с к о. Ми, не ги плашете.
П л а ш и л о т о. Плаша ги само като вися.
Л и с к о. Ми, не висете. Слезте от гредата и тръгнете, превърнете се в скитник, и без това на такъв приличате. Напуснете градината и разгледайте света. Тръгваме ли?
П л а ш и л о т о. Хм! Като помисля само и настръхвам.
Л и с к о. Тогава – висете! Мога да ви кажа обаче, че вашата трагедия е нищо пред моята. Аз бях едно щастливо лисиче с приятели, гора, полянки и хубави вирове за къпане. Докато ненадейно преди осем дни не ми се появи едно синьо видение. Това видения ме накара да оставя приятелите и да тръгна. Вече осем дни вървя.
П л а ш и л о т о. Че какво ли може да бъде туй видение, а?
Л и с к о. Не знам. Синьо, много красиво, понякога ми се струва, че прилича на птица. То стърчи до едно огромно езеро. Край него има много други птици. Всички го наблюдават, искат да му кажат нещо, но то не обръща внимание на никого. Какво ли може да бъде това красиво нещо, а?
П л а ш и л о т о. Ох!... Как да ти кажа, че да ме разбереш. Не знам какво може да бъде туй красиво нещо, но на мен ми се струва, че вече си влюбено.
Л и с к о /весело/. Кой, аз?
П л а ш и л о т о. Ти.
Л и с к о. Ха-ха-ха!
Излиза понесен от смеха си.

С Ц Е Н А Т Р Е Т А

Влиза Димби. Спира, извъръща се назад.
Д и м б и. Хайде, защо се бавите? Какво говорите?
Влиза Домби.
Д о м б и. За лъвовете.
Влиза Мокси.
М о к с и. Например, има ли вероятност да се натъкнем на лъвовете.
Д и м б и. Едва ли, Мокси. Доколкото знам, насам лъвовете няма.
Бързо влиза Чими.
Ч и м и. Какви лъвовете? Защо лъвовете? Проклетници, кой говори за лъвовете.
Димби и Домби се смеят.
Чими излиза и застава на дистанцията си.
Д о м б и. Вече осем дни и нощи вървим из непознати места.
М о к с и /готов да кресне/. Изобщо защо тръгнахме? Искам да знам защо потеглихме и кой потегли пръв!...
Д о м б и. Ти потегли!
М о к с и /извиква/. Но не за осем дни! Мислех да се поразходим малко и да се върнем. А вие защо не ме спряхте?
Д о м б и. Предлагам да се върнем.

Мокси. Да!... Лиско ни подведе отново! Не усетихте ли как се забравихме и вървахме цели осем дни!

Димби. Тихо!

Мокси. Защо?

Димби. Някой вика.

Ослушват се. Някой наистина вика. Зове. Моли ги да се приближат.

СЦЕНА ЧЕТВРТА

При Плашилото.

Влиза Димби. Влиза Домби. Влиза и Мокси.

Мокси /с уплаха/. Не поглеждайте натам.

Димби. Защо?

Мокси. Случайно погледнах натам и мога да ви кажа, че никак не съм доволен. Това същество, ако ти се появи нощем, ще си бъде направо призрак.

Димби. Горкото плашило! Какво ли иска? Какво ли му е станало? /Обръща се към Плашилото./ Добър ден.

Плашилото. До днес аз висях безропотно на гредата, но преди малко мина едно приятно същество и разбунтува душата ми. Знаете ли колко малко ми трябва за да стана човек?

Домби. Колко?

Плашилото. Имам шапка, имам палто, имам панталони, обуца. Какво ми липсва? Трябва малко да се посъбера, да се съсредоточа и готово. Гаргите се плашат от мен понеже им приличам на човек, значи, аз съм си човек, ще се посвия и ще кристализирам като човек. Шапка имам ли? Имам. Палто имам ли? Имам. Това са панталони, а това – обуца. Остава само онова. Пръст към главата./

Плашилото слиза от гредата и се отърсва, поприглажда се, оправя шапката си, връзва връзките на обувката.

Димби. Случайно да сте, виждали някое лисиче?

Плашилото. Преди малко. /Връзва обувката си./ Поговорихме си, предложи ми да стана скитник и да го придружа.

Домби. Накъде?

Плашилото. Натам.

Плашилото сочи.

Димби тръгва натам, Домби тръгва след него, Мокси клати недоволно глава и тръгва след тях.

Плашилото. Чакайте!

Минава Чими.

Чими. Ти пък какво бе? Какво искаш?

Чими излиза.

Плашилото хуква след всички.

СЦЕНА ПЕТА

Полянката с дървото на кълвача.

Огромно старо дърво. На него може да виждаме, а може и да не виждаме Кълвача.

Но на всяка цена чуваме неговото: Кърррррррррр.

Влиза Лиско, повдига глава.

Л и с к о. Хей, кълвач!

Тишина.

К ъ л в а ч ъ т. Кой вика?

Л и с к о. Аз викам.

К ъ л в а ч ъ т. Какво искаш?

Л и с к о. Моля те, Кълвачо, като гледаш от върха на дървото, виждаш ли в далечината една голяма сребърна вода!

К ъ л в а ч ъ т. Ха! Ами това е Сребърното езеро!

Л и с к о. А птици виждаш ли?

К ъ л в а ч ъ т. Ха! Птици колкото щеш.

Л и с к о. А синя птица виждаш ли?

К ъ л в а ч ъ т. Ха! Че кой не я знае нея!... А ти, дето питаш, кой си?

Л и с к о. Ха! Че кой не ме знае мен!

К ъ л в а ч ъ т. Какво?

Л и с к о. Довиждане.

Лиско си излиза. Кълвачът ядосано започва да картечи със своето къррррррр.

Влиза Димби, следва го Домби, подир него Мокси. Спират. Заслушват се в звуците на кълвача.

Д и м б и. Кълвачо, добър ден!

К ъ л в а ч ъ т. Кърррррррр!

Д о м б и. Да си виждал едно лисиче?

К ъ л в а ч ъ т. Кърр! Кърр!

П л а ш и л о т о. На този му къркори стомаха.

Излизат. Влиза Чими.

Ч и м и. Ей, глупако, млъкни!

Тишина.

Ч и м и. Наблизо има ли щъркели?

К ъ л в а ч ъ т. Какво?

Ч и м и. Щъркели!

Кълвачът отвърща със спонтанен смях и своето къррррррр.

СЦЕНА ШЕСТА

Гръстики вляво и вдясно.

По средата част от езерото с хоризонт.

Но ние още не съзираме това, може би предполагаме, че скитането ни след осем денонощия ще ни доведе тъкмо на такова място. Засега виждаме само бледи утринни звезди. Разсъмва се бавно и сякаш тържествено. Една след друга гаснат звездите, предават се, разтапят се в розовата дрезгавина, тя бавно, но сигурно предвещава хубаво юнско утро.

Бавно, но сигурно се настанява и светлината на деня. Вече няма звезди, заедно с чудесната музика пред очите ни изгряват сребърните светлици на езерото, обрамчено от двете страни с тръстики.

Вдясно, сред тръстиките се появява Лиско.

Л и с к о. Май че е това! Туй съм го сънувал. То ме накара да тръгна. Осем денонощия вървах, на деветия ден сутринта съм тук. Може би на това място ще трябва да се случи нещо, което никога, не ми се е случвало досега... Трябва ли да се крия между тръстиките? Да се покажа ли? Най-добре е да се крия. Но кое ще ми подсказе да се появя? /Туп, туп, туп! – чуваме да тупти сърцето му./ Охо, сърцето, то ще ми подсказе кога да се разкрия. Това приключение ли е? Не. Не ме интересуват никакви приключения. С мен се случи нещо особено.

Музика.

С Ц Е Н А С Е Д М А

На друго място в тръстиките.

Димби, Домби, Мокси и Плашилото.

Д о м б и. Димби, какво виждаш?

Д и м б и. Лиско зяпа езерото.

М о к с и. Затуй вървахме осем дни, да зяпаме едно езеро]

Д и м б и. Тук всичко е красиво.

М о к с и. Но не мога да паса. Яде ми се, а трябва да се спотайваме.

Д о м б и. Мокси, трябва да видим най-после защо лисичето се повлече до тук, какво го повика, кое го кара да се крие в тръстиките.

Д и м б и. И тази тъга! Нашият Лиско – тъжен!

Д о м б и. Без приключения.

М о к с и. Виж, това ми харесва. Няма опасности, няма страх. Криеш се и наблюдаваш един луд.

П л а ш и л о т о. Но и нас ни наблюдават.

М о к с и /бързо/. Кой?

П л а ш и л о т о. Оня противен жабок. Какво иска той от него, какво е намислил?

Д и м б и. Чака.

П л а ш и л о т о. Какво чака?

Д и м б и. Да му отмъсти.

Д о м б и. Стучи ли се беда с лисичето, жабокът ще скочи върху него.

М о к с и. Да го смачка!

П л а ш и л о т о. Но защо?

Д и м б и. Понеже Лиско спаси някога живота му и го извади от една бъчва.

Д о м б и. А той не обича да го спасяват...

М о к си. ... понеже е проклетник.
Д и м б и. Но е най-страхливото животно на света.

С Ц Е Н А О С М А

Лиско стои зад тръстиките и чака с примряло сърце.

По езерото бавно преминава патица. Изчезва. После преминава двойка от патици. С дългите си крака бавно, по плитчината пристъпват две розови чапли. Спират, поглеждат се, сякаш си говорят нещо и продължават пътя си, изчезват от взора ни.

Сега се появяват два лебеда, тържествено плават. Единият разперва криле, размахва ги, като ли ще прави кой знае какво, но ги прибира и потегля по пътя си, увличайки другарката си. Изчезват.

По особената музика ние разбираме, че може би ще се случи нещо неочаквано. Не оставаме измамени – най-напред се появява едно синьо петно, което прилича на осветен от прожектор кръг. Кръгът се разхожда по сцената, но след туй се връща, сякаш е разузнал, че всичко наоколо е достатъчно чисто и достойно за появата на фламингото.

Още по-значителен музикален акцент.

Появява се синьо пулсиращо сияние, запява ангелски хор, може би пеят всички обитатели на езерото – от патиците до лебедите, и се оттеглят, за да открият повече просто, а то всъщност се оказва шоу-ефект за появата на главната шоу-звезда, да речем, нещо като Алис Фей от някогашната поредица "Красавиците на Зигфелд" или Марлен Дитрих в "Синият ангел".

Изчезнало е небето, изчезнало е езерото, останало е само синьото пулсиращо сияние и в центъра му Синьото фламинго, позовало по неведоми пътища нашето лисиче да тръгне и да намери безпогрешно Сребристото езеро, позовано може би от любовта, като първи неосъзнат трепет на детето или пък, а това е и най-вероятното, като неугасим стремеж на всяко живо същество да потърси и открие красотата.

Лиско наблюдава фламингото с нямо вцепенение, но накрая, било от детска дързост, било заради самочувствието си, извиква едно:

– Хей!

Задвижва, се цяла система от изящни и хармонични движения – фламингото извърща глава към него и го поглежда.

– Пристигнах! – долага Лиско. – Повикахте ме и дотърчах. Не можех да не дойда, нямаше как. Мислите ли, че вече нещо може да ни разлели?

Синьото видение извърща глава отново към езерото, прави бавни крачки и нагазва във водата. Шията му наподобява синя мълния. Водата го отразява. Получават се две сини прелести.

– Моля ви – надига гласчето си Лиско. – Пътувах осем денонощия към вас, изоставих приятелите си, забравих приключенията... Аз съм Лиско! За мен са писани книги, бил съм в гнездото на орел, и в стомаха на акула. Обърнете ми малко внимание. Животът ми е пълен с приключения.

Синьото фламинго клъбва нещо от водата, разперва крилете си и ги прибира.

Една чудесна нежна перушинка се отделя от него и се отправя към лисичето. Лиско протяга лапичка и я улавя.

Да не забравяме, че всичко се извършва феерично и придружено с подходяща музика.

СЦЕНА ДЕВЕТА

Сред тръстиките, някъде зад гърба на Лиско.

Димби, Домби, Мокси и Плашилото.

За всеки случаи, да не забравяме, че зад техния гръб пък се спотайва Чими.

М о к с и /сърдито, плачевно/. Съсипвате ме, унищожавате ме с това принудително лежане сред тръстиките.

Д и м б и. Мокси, тихо, ще ни чуят.

М о к с и /знае си своето/. Нима ще се крием цял живот така? Вече цяла година лежим и го наблюдаваме!

Д о м б и. Не цяла година...

П л а ш и л о т о. ...а три денонощия.

М о к с и. До кога, кажете? И кога ще си вървим обратно. На всичко отгоре трябва да шептя, забранено е да се провикна нормално. Домби, кажи му на Димби, това не е честно, искам да се изправа, вече се схванах!

Д о м б и. Млъкни и наблюдавай!

Д и м б и. Такава красота!

П л а ш и л о т о. Подобно нещо не съм виждал никъде.

Д и м б и. Чими, какво ще кажеш за синьото фламинго?

Ч и м и /гласът му/. Не съм Чими, а Чимиджимичамиджоми!

Смях.

М о к с и. Той не знае, че на онова самотно дърво сред полето има щъркелово гнездо.

Д и м б и. Не му казвай.

Д о м б и. Ако чуе ще полудее от страх.

П л а ш и л о т о. Но щъркел не се вижда.

Д и м б и. Да бе, къде ли е щъркелът?

Ч и м и. Глупаци, какво си шепнете?

Смях.

СЦЕНА ДЕВЕТА

Лиско сред тръстиката.

Отново музикалният мотив за фламингото.

Отново сиянието. Появява се цялата синя прелест.

Лиско стои и наблюдава.

Л и с к о /гласът му, на запис/. Трети ден мълча и наблюдавам тази магия. Светът е като умрял, всичко е изчезнало. Нима съм омагьосан? Готов съм да стоя цял живот така, никога няма да се наситя на красотата. Тя се състои от хармонични елипси, кръгове, параболи, триъгълници и всичко останало от геометрията. Всяка вечер тази птица отлита към острова на езерото и всяка сутрин се появява пред мен. Всички други птици на езерото са влюбени в нея, но тя не им обръща внимание. /Вече с истинския си глас./ Хей, птицо!

Фламингото отново трепва и повторно обръща глава към лисичето.

Лиско. Какво си ти?

Мълчание. Очите на птицата са втренчени в малчугана.

Л и с к о. Защо ме повика?

Мълчание.

Л и с к о. Искам да те докосна.

Мълчание.

Л и с к о. Искам да полетя с теб. Защо не ме понесеш над света, а?

Мълчание.

Л и с к о. Осем денонощия пътувах към тебе, три дни стоя на този бряг, чакам те да се появиш и те наблюдавам. Кажеш нещо, дай ми знак, че си ме забелязала и ще превърна в най-щастливото същество!

М о к с и. Димби, плачеш ли? /Учудено./ Домби, и ти ли плачеш?

Д о м б и. Горкият Лиско!

Д и м б и. Колко е нещастен!

П л а ш и л о т о. Щастлив!

Д и м б и. Какво, Плашило?

П л а ш и л о т о. Той е щастлив! Според ме, всяко дете трябва да изпита поне веднъж в живота си подобно нещастие.

Д о м б и. И все пак, боли го.

Д и м б и. Той се мъчи.

М о к с и. И трябва да го изтръгнем от магията. Глупаци, не виждате ли че е омагьосан!

В това време се чуват страшни кресливи викове за помощ. Дявол да го вземе – и този път Чими. Всички поглеждат нагоре.

Д и м б и. Чими!

Д о м б и. Жабокът!

П л а ш и л о т о. Щъркелът го отнася!

М о к с и. Пада му се!

Отново крясъците на Чими.

М о к с и. Викай! Кряскай!

Д и м б и. Мокси, засрами се!

Чими зове за помощ.

С Ц Е Н А Д В А Н А Д Е С Е Т А

Лиско съзерцава своето синьо видение.

Фламингото, сякаш нарочно извършва подчертано хармонични движения и то най-много с шията си.

Патиците, чаплиите и лебедите се въртят влюбено около фламингото, което не ги и забелязва. Долитат крясъците на Чими.

Ясно се чува: Помоооооц!

Лиско сякаш е заспал.

– Помоооооц!

Нима това е същото лисиче, нима това е нашият герой, познат ни от всички други пиеси?

Втурва се Димби.

Д и м б и. Лиско, не чуваш ли?

– Помооооц! – вика от небето Чими.

Вр̀хлита Домби.

Д о м б и. Отвялякоха Чими!

Димби и Домби наблюдават с учудване Лиско.

Лиско не ги е и чул, продължава да съзерцава величието на синьото фламинго.

Д и м б и /крещи/. Щъркелът задигна жабока!

Лиско не чува.

Д о м б и. Виж! /Потупва Лиско по рамото./ Носи го във въздуха!

– Помоооооц! – крещи отгоре Чими.

Влиза Мокси.

М о к с и. И сега ли ще го спасяваме?

– Помоооооц!

Мокси. /вика нагоре/. Оставяме те на щъркелааааа!

Димби и Домби разтърсват яростно лисичето.

Д и м б и. Лиско!

Л и с к о /едва сега с глух глас/. Какво?

Д о м о и. Чими вика!

Л и с к о /сякаш отсъствува/. Кой вика?

– Помооооц! – крещи Чими отгоре.

Д о м б и. Отвялякоха Чими!

Л и с к о. Защо?

Д и м б и. Събуди се!

Фламингото се приближава и протяга крило. Лиско мечтателно протяга лапа.

Крилото и лапата замалко да се докоснат.

– Помооооооц! – крещи от небето Чими.

Л и с к о /все още в унес/. Кой вика?

М о к с и /не се сдържа и изревава/. Чими вика!

Л и с к о. Защо?

П л а ш и лото /нахълтва/. Отвялякоха го!

Л и с к о. Кой го отвлече!

П л а ш и л о т о. Щъркелът.

Д и м б и /тържествено/. Започва приключение!

Л и с к о. Какво беше то?

Д о м б и. Ще спасяваме! Не разбра ли? Лиско, събуди се, щъркелът грабна Чими. Жабокът изчезна във въздуха. Ето, не вика, няма го, отвлякоха го!

Л и с к о. Къде го отвлякоха?

П л а ш и л о т о. В гнездото на щъркела!

Л и с к о /едва сега обръща поглед/. Ти пък кой си?

П л а ш и л о т о. Плашилото!

Л и с к о. Димби, ти ли си!

Д и м б и. Тук съм!

Застава пред него.

Д о м б и. И аз!

Л и с к о /трезво/. А Мокси?

М о к с и. Ти си глупак!

Л и с к о. Някой не викаше ли?

Д и м б и. Отвлякоха Чими!

Д о м б и. Щъркелът!

Л и с к о. А защо не ми казахте? Кой щъркел? Къде? Това е вече приключение!

– Ураааааа! – викат всички.

Л и с к о. Мили мои приятели!

С Ц Е Н А Т Р И Н А Д Е С Е Т А

Гнездото на щъркела; какъв жесток реализъм след цветния сън на езерото.

Чими и Щъркелът.

Чими крещи.

Щ ъ р к е л ъ т /не толкоз неспокойно, с достойнство/. Млъкни.

Ч и м и. Няма да млъкна!

Щ ъ р к е л ъ т. Тогава ще те глътна веднага.

Ч и м и. Помооооо...

Щъркелът го чуква с клюна си по главата. Чими млъква.

Щ ъ р к е л ъ т. Знаеш ли защо те държа все още неизяден? За да ме познаеш. Ние с теб се познаваме. Някога с теб се явявахме на един конкурс.

Ч и м и. Аха.

Щ ъ р к е л ъ т. За най-дългото име. /Чими се разтреперва./ Не трепери... Там ти посмя да ми се противопоставиш.

Ч и м и. Чичо Щъркел, тогава за всичко беше виновно едно презряно и омразно лисиче, което ненавиждам от дъното на душата си. Вашето име беше Щъркелшарендългокракязатракайттракатрак. А Лиско каза, че това не е име, а стихотворение. И дадоха наградата на мен... Понеже името ми е Чимиджимичамиджومي!

Щ ъ р к е л ъ т. Измъкна цяла кошница с ягоди изпод клюна ми. Вместо да ги изям аз, изяде ги ти!

Ч и м и. Още ми е сладко.

Щ ъ р к е л ъ т. Сега пък ще изям тебе! Ти си проклетник.

Ч и м и. Прав си.

Щъркелът. Можете.
Димби. Да сте виждали някакъв човек?
Щъркелът. Ами ти не си ли човек?
Димби. Аз съм човек, дете – на две, на три, на четири или на пет години.
Щъркелът /иронично/. Аха.
Димби. Човекът, за когото питам носи черна шапка, черен костюм и черни обувки.
Щъркелът /присмехулно/. Друго не носи ли?
Димби. Под палтото си крие трион.
Щъркелът /охладнява/. Трион ли? Че защо му е този трион?
Димби. Не знам.
Щъркелът. Така ли? И защо го търсиш точно тук?
Димби. Видях го да се отправя насам.
Щъркелът. Не съм го забелязал.
Димби. Извинете за безпокойството. Довиждане.
Щъркелът. Довиждане. /На себе си./ Това какво ли може да означава?
Въздъхва.
Долу се появява Домби.
Домби. Чичко щъркел, вие отдавна ли стърчите горе?
Щъркелът. От много-много отдавна.
Домби. Да сте забелязали някакъв човек насам? Слаб и висок, с шапка и официален костюм.
Щъркелът. Друго забележително нещо?
Домби. Под палтото си крие трион.
Щъркелът. И защо му е трион?
Домби. С него реже.
Щъркелът. Какво реже?
Домби. Не знам.
Щъркелът. Не съм го виждал.
Домби. Извинявайте.
Щъркелът. Значи не ти е известно какво реже?
Домби. Довиждане, чичко.
Домби си излиза.
Влиза Мокси. Прави се на ударен, не говори нищо, пасе.
Щъркелът го гледа известно време отгоре и накрая не издържа.
Щъркелът. Магаре, извиняван, но искам да се информирам, случайно не си ли срещало насам или натам някакъв човек със шапка.
Мокси. Не искам и да го срещна! И съм ядосан, ще знаеш.
Щъркелът /трепва/. С шапка, нали?
Мокси. И официален костюм.
Щъркелът. И обувки, нали?
Мокси. Точно от него бягам.
Щъркелът. Защо, какво ти прави?
Мокси. Мани, мани! Тъкмо се излегна на сянка, човекът се приближава, измъква щърбавия си трион изпод палтото и почва да реже.

Щъркелът /с тревога/. Какво реже?

Мокси. Дървото.

Пауза.

Щъркелът. И защо го реже?

Мокси. Защото е лош. Ще изсека, вика, всички дървета, по целия свят, вика... Един приятел си имах, вика; проклет беше и подлец беше, вика; най-досадното и противно същество беше, вика; и този простак се наричаше Чими, вика; но ми беше приятел, вика; а един щъркел вика, взе че го изяде.

Щъркелът /с отпаднал глас/. Но защо реже?

Мокси. Ще премахна, вика, всички дървета наоколо, вика и да няма къде щъркелите да си вият гнезда.

Щъркелът /съсипан/. Че той... много лош този твой човек.

Мокси. Не е мой. Мразя го. Той ми реже сенките. А бе, я се махни от главата ми! Кво съм седнал да ти обяснявам! И всичко туй заради един мизерен и жалък проклетник, който заслужава да бъде изяден не един, а три пъти!

Чими. Ааа, не така!...

Мокси ядосано се отдалечава.

Щъркелът се обръща към вътрешността на гнездото и сега можем да видим Чими.

Щъркелът. Сега, Чими, разбра ли какво направихме?

Чими. Не съм Чими.

Щъркелът. А кой си?

Чими. Чимиджимичамиджоми.

Щъркелът започва да се разхожда нервно.

Щъркелът. Чу ли какво казаха за теб?

Чими. Аз на туй мърляво магаре тъпкано ще му го върна. Знаеш ли как го мразя, много го мразя!

Щъркелът. Млъкни! /Тишина./ Олеле!

Чими. Какво бе, какво?

Щъркелът. Задава се.

Отново оня ракурс, за да виждаме хем гнездото, хем "посетителите" отдолу.

Долу се появява Плашилото.

Плашилото. Хей, как се казваш?

Щъркелът. Аз ли?

Плашилото. Ти, не се прави на ударен. Как ти викат?

Щъркелът. Щъркелшарендългокракязатракайтракатрак.

Плашилото. Значи ти изяде приятеля ми Чими. Сега пък аз ще ти отрежа дървото, та да ти рухне гнездото. Единствен приятел си имах на света, беше ми и за приятел и за неприятел, познавах го като проклетник, но си беше мой. А ти взе, че го изяде и сега ще си платиш.

Плашилото бърка под палтото си.

Щъркелът /тревожно/. Стоп! Човеко, моля те, пощади дървото! Ще ти върна жабока, само не вади триона!

Плашилото. Как ще го върнеш? Нали го изяде?

Щъркелът. Чими, покажи се!

Чими се показва.
Ч и м и. Кво искаш ти бе, мърльо!
П л а ш и л о т о. Чими, братко мой!
Ч и м и. Не съм ти брат, глупако, защо ме наричаш брат?
Плашилото и Щъркелът се смеят.
Щъркелът хваща жабока за едното краче, отива при Плашилото и му го дава. Плашилото напъхва жабока в джоба си.
Щъркелът се връща в гнездото си.
Щ ъ р к е л ъ т. Сега ще режем ли дървета?
П л а ш и л о т о. Няма, щърко. Пък и нямам трион.
Плашилото се смее и показва пешовете на палтото си.
Това сякаш е знак да се появи лисичето.
Л и с к о /към щъркела/. Познайник, здравей! /Зад гърба му изникват Димби и Домби./ Да сте го виждали някъде?
Д и м б и. На конкурса за най-дългото име.
Д о м б и. Щъркелшарендългокрак!
Л и с к о. Тогава искаше да измъкне наградата от ягоди и си постави цяло стихотворение за име. Но ние спечелихме кошницата, по право. Чими си я извоюва, честно, с името си.
Щ ъ р к е л ъ т. Ти ли измисли хитрия план с триона?
Л и с к о. Да.
Щ ъ р к е л ъ т. И все пак не мога да разбера: Защо спасявате това проклето животинче, това нищо и никакво зло?
Л и с к о /и мъдро и весело/. Защото си е наше, Щъркеле, и си го познаваме. По-добре да си ни е то, отколкото да ни се струпа някое друго, по-голямо зло на главата. А така, то си върви с нас и си го знаем, дори си го спасяваме.
Всички се смеят.
М о к с и. Това наричам приключение – без опасности за живота. /Смях./ Но както ме мързи, хич не зная как ще извървим обратно тези осем денонощия до нашата си полянка.
Л и с к о. Довиждане, Щърко!
Всички се сбогуват.

С Ц Е Н А Ш Е С Т Н А Д Е С Е Т А

При гредата на плашилото.
Влизат всички, един по един, най-напред Плашилото.
П л а ш и л о т о. Не ми казвайте нищо. Самичко разбрах, че не съм създадено да скитам по света, макар че ви обикнах. Трябва да плаша птиците. Е, по едно време започнах да мисля, че ми е определена главна роля в това приключение. А това не е малко: поне веднъж в живота си човек да изиграе една главна роля. /Качва се като на голгота и увисва на гредата./ Довиждане, приятели!
Всички казват по едно довиждане и си тръгват.
Внезапни крясъци: – Помоооош!

Отново смях.

Плашилото бръква в джоба си и измъква Чими.

Ч и м и. Пусни ме, глупако! /Плашилото подава Чими на Лиско./ Този не искам да ме докосва!

Ритва и скача на земята.

Ч и м и. Всички сте пасмина! Ще ви направя най-голямата проклетия!

Смях.

Тишина. Смрачава се.

Л и с к о. Димби.

Д и м б и. Кажу, Лиско.

Л и с к о. Дай онова.

Димби бръква в джобчето на ризката си и измъква синята перушинка, която заблестява нежно и чародейно, сякаш да им осветява пътя.

Л и с к о /след като вдига перушинката високо, като фенер/. Напред към нашата гора!

Бодра музика. Героите се отдалечават с песен.

КРАЙ

